



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1740. usque ad annum 1742

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1787

VD18 90119649

§. 61. Cajetani Cardinalis de Stampa elogium & mors.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67882](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67882)

Sæc. XVIII.
A. C. 1742

so orbi magis conspicuam fieri petebant. Ut ergo Regi debitam exhiberet gratitudinem, nulli pepercit labori, ut diffidia dudum inter Sabaudia Domum & Sedem Apostolicam ferventia tandem componerentur, quod & non modo effecit, sed & favores Regia expectatione majores procuravit; propterea tamen a Clemente XII., qui Benedicto XIII. fatis functo successerat, minus benigne excipiebatur, ac resuscitatis controversiis circa res beneficiarias prohibebatur, ne Abbatia S. Stephani sibi a Rege concessæ possessionem nancisci posset. Ea res Sabaudia Regem tantopere offenderat, ut Cardinalem Roma in patriam redire rogaret, qui etiam ad Vercellensem suam Ecclesiam reversus, ibidem per plures annos commissi sibi Pastoralis officii partes omnes strenue expleverat, tandem vero molesta phthisi consumptus, die nona Decembris vitam cum purpura exiit, annos natus sexaginta & unum. Sepultus est in Ecclesia sua Cathedrali.

§. LXI.

Cajetani Cardinalis de Stampa elogium & mors.

Postremus ex Purpuratis, qui hoc anno vivis erepti fuerant, erat Cajetanus

tanus Stampa patria Mediolanensis, Fi- Sæc. XVIII.
 lius Comitis Crifterni & Justinæ Borro- A. C. 1742.
 mæ. Natus est die prima Novembris
 anno prioris sæculi septuagesimo septi-
 mo. Fratrem habuit Germanum Caro-
 lum de Stampa Cæsareum in Italia Ple-
 nipotentiarium & aurei Velleris Equi-
 tem ac in imperiali exercitu supremum
 rei tormentariæ Præfectum: Cajetanus
 vero sub institutis paternis tanto feli-
 cius in pietatis exercitiis adoleverat,
 quanto alienior ab Aulæ strepitu erat
 ipsius indoles in res sacras & literas vel
 maxime propensa. Exactis in patria
 mansuetioribus literarum præceptis an-
 no duodecimo ætatis suæ Romam mis-
 sus nobilioribus Europæ linguis, arti
 Rhetoricæ, Philosophiæ & Theologiæ
 strenuam navabat operam. His sci-
 entiis egregie excultus sub optimis
 caussidicis addiscendæ jurisprudentiæ
 adeo intentum adjecit animum, ut Do-
 ctoratus laurea insignitus inter Roma-
 næ Curiæ Præsules recenseri merere-
 tur. Annum ætatis suæ agebat vigesi-
 mum octavum, cum a Clemente XI.
 æquissimo meritorum Censore referen-
 dis in utraque Signatura libellis admo-
 tus, necnon Domesticis Papæ Præsuli-
 bus aggregatus in variis ditionis Ponti-
 ficæ urbibus, ac præcipue in Spole-
 tana & Anconitana Gubernator nomi-
 na-

Sæc. XVIII. naretur. Gravi tamen ibidem fastidio
 A. C. 1742. afficiebatur: illius autem occasio erat
 hæc: Marsilius Comes scientiis quidem
 clarus, turbidi tamen ingenii Vir a Cæ-
 sareis castris non sine infamia amotus
 fuerat, qui ad Clementis undecimi
 Pontificis sinum confugiens ab eo An-
 conam mittebatur, ut Urbem validio-
 ribus præfidiis munimentisque firma-
 ret. Hic vero pro summo imperio e-
 tiam inconsulto Governatore cuncta di-
 sposuit, quinimo eundem arrogata sibi
 suprema auctoritate palam tot injuriis
 affecit, ut hic contemptu in ipsum Pa-
 pam redundante illum reprehendere co-
 geretur: inde vero exorta erat acris
 verborum altercatio, mutua crimina-
 tio, & tam impotens animi exacerbatio,
 ut Marsilius Governatorem ad singu-
 lare certamen provocare non erube-
 sceret. Verum Stampa suæ dignita-
 tis haud immemor furibundo significari
 jussit, quod ferro rem decidere, sibi utpote
 Viro Ecclesiastico inhibitum esset, quin-
 imo si etiam liceret, sibi tamen dede-
 cori duceret, cum tali homine decer-
 tare, qui ob perfidiam suam promeri-
 tus esset, ut ejus gladio per carnificem
 rupto infamis, & ad omne militare ob-
 sequium incapax a Cæsareis signis abi-
 geretur. Porro satisfactionem, quam
 Stampa ab hoc Comite repetere inde-
 corum

corum reputavit, a summo Pontifice justius expetebat; Hic etiam a Cardinale Paolucio totam rei seriem edoctus, Marfilium cum summa indignatione Bononiam abire jussit: Stampam vero paulopost molesto hoc munere exemptum, Quæsitorem Fidei in Insulam Melitensem ablegavit, ubi is per plures annos hoc officio gnaviter defunctus, tandem Archiepiscopus Calcedonensis dicitur, Florentiam missus ad Cosmam III. Etruriæ Ducem Nuntius Apostolicus. Expleto ibi triennio Nuntius pariter Pontificius ad Venetam rempublicam decernitur, ubi die decima quarta Julii anno 1721. habito solemnibus ac publico ingressu per tredecim omnino annos sine minima ullius offensione, & non sine omnium satisfactione Sedis Apostolicæ negotia fideliter non minus ac prudenter procuravit, potissimamque ætatis suæ partem in amplissimis hisce muneribus ac in fido Sedis Apostolicæ ministerio consumpsit. Demum Josepho Spinellio Purpura donato, ipse insigni Congregationi Episcoporum ac Regularium a secretis esse jussus, Romam reversus est, ubi a Papa Clemente XII. cedente Odescalchio Cardinale, Mediolanensem Archiepiscopatum obtinuit, cujus tamen possessionem capere tergiversabatur, eo quod Imperator, qui eum

Hist. Eccles. Tom. LXXVII. T t Pur-

Sæc. XVIII. A. C. 1742. Purpura decorari jam dudum a Papa summis votis expetebat, eidem disertis verbis inhibuisset, ne Roma discederet, priusquam Cardinalium Collegio adscriptus esset. E contrario Pontifex urget & instat, ut Archiepiscopus ex S. Canonum præscripto ad Ecclesiam suam quantocyus properaret; cum ergo hic omnem Purpuræ spem omnino intercisam probe prospiceret, ni mandato morem gereret, tandem Roma profectus ad suam familiæ suæ feudum Mediolanensi urbi vicinum contendit: paupolopost tamen promeritum laboribus consecutus est præmium, die vigesima tertia Februarii Purpuratis accensus. Pileolum rubrum, ac cetera Cardinalatus insignia a Dominico Volpio Papæ Cubiculario delata sunt, quibus Cardinalis nobilitatus publicum suum in Mediolanensem urbem ingressum summa pompa celebravit. Anno autem sequenti post Clementis XII. mortem Romanam se contulit, ut Vaticanis interesset comitiis, in quibus ipse etiam Benedicto XIV. suffragatus est. Inde Mediolanum reverso haud diu quiete sua frui licuit; mortuo enim Carolo VI. Imperatore Hispani Mediolanensem Ducatum hostiliter invasere, eo etiam abs dubio potituri, nisi Cæsarei Sardinie Regis copiis juncti post reportatas plures

Sæc. XVIII.
A. C. 1742.

res victorias Hispanos pene ad interne-
cionem delevissent. His tamen turbis
Stampa Cardinalis ultra biennium non
supervixit; quippe permolesta respiran-
di difficultate laborabat, quo tandem
morbo vires depascente Asmaticus die
vigesima tertia Decembris annos na-
tus sexaginta quinque obiit, sepultus
in sua Majori Ecclesia Mediolanensi.
Ceterum moribus ipse fuit integerrimis,
prudens, moderatus, vitæ genere splen-
didus ac magnificus, comis, ingenuus
& veritatis amicus, quibus animi do-
tibus sibi singularem peperit benevolen-
tiam, omniumque venerationem.

§. LXII.

*Papa quoddam documentum Gallis
tradere rogatus.*

Hoc item anno in Gallorum favorem jus
quoddam, levi tamen innixum fulcro,
in Orientale Imperium affulgere vide-
batur. Res ita refertur: Eo tempore,
quo Carolus VIII. Franciæ Rex Romæ
agebat, pariter Princeps ibidem quidam
morabatur, qui sanguine proxime attin-
gebat postremum ex Palæologorum fa-
milia Græciæ Imperatorem, qui post ca-
ptam a Turcis Constantinopolitanam
urbem sceptrum & vitam deplorando
fato amiserat. Princeps ille patria
T t 2 ex-